

Валдковски се мръщеше, като си мислеше за Герда.

— Ще се застои кобилата... Каквато пъкъ е капризница. И кой може да се разправи съ такава палавица? Тя е по-зла отъ Рикардо. Съвсѣмъ е отчаяна. Застоя се безъ ездачъ, глупавата! — Махаше той съ глава, като не знаеше, че осѣдлаватъ Герда всѣки день и Рита я ездѣше изъ далечнитѣ алеи на градината.

* * *

Слѣдъ нѣколко дни, старецътъ бѣше загриженъ отъ слабенето на Жень: момчето го болѣше главата и гласътъ му прѣсипна. Прѣзъ послѣдната нощъ той спа неспокойно и трудно дишаше.

Валдковски не на шега се изплаши и прати въ близкото градче за докторъ. Докторътъ пристигна надвечеръ и като прѣгледа болния, отведе дѣдото въ слѣдната стая:

— Ей сега трѣбва да изпратите нѣкого въ града, може да се помогне ако се бърза...

Момчето е болно отъ дифтеритъ: необходимо е да му се направи инжекция. За колко врѣме се отива съ конь до града? ... Страхувамъ се за него. Той е тѣй слабъ, но въ всѣки случай трѣбва да се бърза. Колко е до града?

— До града ли? — Приблѣдняялъ избѣбра дѣдото, — 45 клм. ако не и по-вече.

— Но вие имате чудни коне! ... Изпратете нароченъ човѣкъ съ най-бързия, а азъ ей сега ще напиша рецептата: още не е късно, 7—8 часа ще може да се почака: въ това врѣме азъ ще се грижа за болния, доколкото мога. Изпратете веднага и то два коня за да може на връщане човѣкътъ да се качи на другия ... мисля, че вие имате такива.